

Podczas tej lekcji wyjaśnimy sobie, dlaczego niektóre obce nazwiska, imiona i nazwy miast spolszczamy. Dowiedzie się też, które obce nazwiska odmieniamy, używając w zapisie apostrofu.

TEMAT: Dlaczego *Szekspir* a nie *Shakespeare*? Pisownia obcych nazw własnych.

W języku polskim sposób zapisu obcych nazwisk, imion, nazw miast jest uregulowany zasadami pisowni. Zwyczaj językowy i powszechność użycia spolszczeń najważniejszych nazwisk wybitnych postaci historycznych oraz nazw geograficznych sprawiły, że stosujemy zapisy typu: Szekspir, Waszyngton, Molier, Szopen oraz Paryż, Londyn, Nowy Jork, Moskwa (ale nadal piszemy Chicago czy Los Angeles).

Odmiana imion:

- Imiona współcześnie żyjących osób innej narodowości niż polska zapisujemy w oryginalnej postaci graficznej, nawet gdy mają swoje polskie odpowiedniki, np. Sophia Loren (a nie: Zofia), Christina Aguilera (a nie: Krystyna), David Beckham (a nie: Dawid).
- Imiona osób żyjących przed XX wiekiem oraz już nieżyjących o innej narodowości niż polska czasem spolszczamy, np. Karol Dickens (a nie: Charles), Henryk Ibsen (a nie: Henrik).

Odmiana nazwisk przez **dodanie końcówki po apostrofie:**

- Angielskie i francuskie nazwiska zakończone na „e” *nieme*, czyli takie, którego nie wymawiamy, np. Braille (wym. Brajl):

- M. Braille
- D. Braille’a
- C. Braille’owi
- B. Braille’a
- N. Braille’em
- Msc. Braille’u

- Angielskie i francuskie nazwiska zakończone na –y (z apostrofem tylko w dopełniaczu, celowniku i bierniku), np. Murphy:

- M. Murphy
- D. Murphy’ego
- C. Murphy’emu
- B. Murphy’ego
- N. Murphym
- Msc. Murphym